

Anastasio Koukoutas is with Kostas Tzimoulis and Vassilis Noulas.

·Friday 26 march 2023

[κουίρ μαρτυρολόγιο]: βρέθηκα χθες στην ποιητικο-θεατρική περφόρμανς «Σεμπάστιαν» από τους Nova Melancholia —θα έλεγε κανείς μια «εαυτογραφία» για ανθρώπους της δικής μου γενιάς, καθώς έβλεπα θραύσματα ταυτοτικών αναφορών από την πρώτη νεότητά μου να παρελαύνουν στην σκηνή: Ντέρεκ Τζάρμαν, Τζον Γουότερς και Ντιβάν, Άλεν Γκινσμπεργκ, Πιερ-Πάολο Παζολίνι, Ζαν Ζενέ, Αλέξης Μπίστικας, Ν.Α. Ασλάνογλου κ.ά.

Ένα «άλλο» αρχείο, το οποίο με απόσταση χρόνου πλέον, έχουμε τη δυνατότητα να επισκεπτόμαστε με κάποια νοσταλγία, ενθυμούμενοι τις πρώτες εντυπώσεις, την αμηχανία εκείνων των «απερίγραπτων» συγκινήσεων ή την ανακούφιση καθώς διαπιστώναμε ότι κάποιοι άλλοι είχαν μιλήσει «ήδη» πριν από εμάς για εμάς. Ενώ την κουίρ ερωτική επιθυμία, την καύλα, την σαρκική αφύπνιση και απελευθέρωση —ευτυχώς η γενιά μας έπαιξε, λίγο καλύτερα, με την ορατότητα, απενεχοποιώντας τα «μυστικά» των προηγούμενων, αλλά αυτές οι διαδικασίες απελευθέρωσης δεν παύουν να έχουν (πια) μια ιστορική/πληροφοριακή βαρύτητα, είναι συγκινήσεις βιωμένες και ενσωματωμένες στη βιογραφία του καθενός άσχετα από το αν τις επικαλείται ή όχι: οι στίχοι που μας έκαναν να κλάψουμε, οι σκηνές από ταινίες στις οποίες πρωταγωνιστούσαμε μπροστά στον καθρέφτη του μπάνιου ψηλαφώντας το σώμα μας και τις αντιδράσεις του, τα τραγούδια που «λιώσαμε» ακούγοντάς τα ξανά και ξανά σε κάποια πρόχειρη κασέτα με αφιέρωση “thinking of you”, τις πρώτες διασταυρώσεις με τους «όμοιους» μας όταν στα βιβλιοπωλεία αναζητούσαμε τους ίδιους τίτλους και δεν τους βρίσκαμε.

Μια ολόκληρη σημειολογία, συνωμοτική και αναγνωριστική του «είδους», κώδικες συμπεριφοράς που πάλωσαν και μοιάζουν τώρα κελύφη «άδεια» (μα που κάποτε ήταν γεμάτα με νόημα). Σκέφτομαι πως όλα αυτά, κάποια στιγμή, έδιναν πνοή στις αφηγήσεις μας, γιατί οι αφηγήσεις τότε δεν αυξάνονταν με γεωμετρική πρόοδο, αλλά ήταν επίπονο άθροισμα, ασκητική συλλογή μικρών ψηφίδων που χωρούσαν στις τσέπες μας, μύχιες μα και συλλογικές για όσους διέθεταν το θάρρος να χώσουν το χέρι στην τσέπη και να κλέψουν μερικές από αυτές.

Στην παράσταση φαντάζουν (έτσι συγκεντρωμένες) κάπως πληθωρικές —δεν ήταν, η αλήθεια, αλλά πόσο αλλάζει ο χρόνος τη βιωμένη αίσθηση των πραγμάτων— μα σίγουρα διαβάζονται και ως ενδυναμωμένες, ενσαρκωμένες, σαρκικές ιστορίες, λατρευτικές και καθαγιασμένες. Οι Σεβαστιανοί, από το δικό μας κουίρ μαρτυρολόγιο, μιλούν μια γλώσσα «πένθιμη» αλλά και παρρησιαστική· μιλούν μέσα από τραύματα ανοιχτά, ακόμη, όσο κι αν μας φαίνεται περίεργο· «μιλάμε τόσο πολύ για τη μνήμη γιατί έχει μείνει τόσο λίγο απ’ αυτή» είχε πει κάποτε ο Πιερ Νορά. Αυτή η μνήμη κάπως διασώζεται μέσα στην παράσταση αυτή.

Ευχαριστούμε Πιέρ, Χριστίνα & Χριστίνα, Νίκο, Χάρη, και φυσικά, Βασίλη και Κώστα.

υ.γ. Μέσα στο παραλήρημα, αδίκησα το 2ο μέρος της παράστασης, “Vanitas” αλλά θα ομολογήσω ότι επειδή ήμουν φορτισμένος αποφάσισα να μην το παρακολουθήσω. Θα επιστρέψω.

Pasqua Vorgia

(03-06-2023)

Sebastian & Vanitas!

Βγήκαμε εχθές από τις παραστάσεις των Nova Melancholia, με αυτήν την ψυχική ανάταση που μας χαρίζουν πάντα, αυτό το αίσθημα μελαγχολικής ευχαρίστησης, και την αίσθηση ότι να, υπάρχει κάπου αληθινή ζωή τελικά, ερωτισμός, αθωότητα, σκέψη όχι ξέχωρα από το σώμα και τις απολαύσεις του. Πολιτική, όχι ξέχωρα από την ομορφιά.

Δυο τρία σημεία μόνο να μνημονεύσω, που τα σκεφτόμουν το πρωί όταν ξύπνησα, και ήθελα να τα γράψω να μην μου φύγουν:

Το ανδρικό αισθησιακό role dancing. Ζήλεψα και πόθησα.

Τα εύπλαστα και ζωηρά σώματα των περφόρμερ (που αντανακλούν την ευεξία της σκέψης των δημιουργών).

Τις πλούσιες αναφορές σε σύμβολα, έργα και ιδέες άλλων εποχών, που λειτούργησαν σαν μάσκες οξυγόνου μέσα στην αποπνικτική ζέση της αίθουσας αλλά και την ασφυξία της εποχής.

Τα ξεσηκωτικά ποπ τραγούδια, που μετά θέλω να πάω να κάνω playlist.

Το δράμα, την τραγωδία, τη ματαιότητα, τον σαρκασμό, το ρίσκο, το παράλογο, την ειλικρίνεια, την αγάπη των [Kostas Tzimoulis](#) και [Vassilis Noulas](#) προς το κοινό τους.

Και την [Vicky Kyriakoulakou](#) που είναι φαινόμενο αισθησιασμού και συγκίνησης.

Είναι άπειρα ακόμα, απλά δείτε το, και θα νιώσετε.

*Το τραγούδι είναι από την παράσταση.

*Στα σχόλια, μια κατατοπιστική κριτική.

Argyro Bozoni

(17-06-2023)

Χθες το βράδι μετά τη βροχή το ΠΛΥΦΑ ήταν γεμάτο κόσμο. Άλλοι για το Σεμπάστιαν/ Βάνιτας του Βασίλη Νούλα και του Κώστα Τζημούλη (Nova Melancholia) και άλλοι για μια παράσταση χορού της Άριας Μπουμπάκη.

Το Σεμπάστιαν είναι η πιο ωραία -ας το πω έτσι- και στοχαστική και περίτεχνη και μελετημένη περφόρμανς που έχω δει τα τελευταία χρόνια, με μια γλώσσα που συνδέει αναφορές και προσωπικές συγκινήσεις και μεταφορές από την τέχνη και βιώματα χωρίς επιτήδευση, με τρόπο ειλικρινή και αβίαστο και τελικά λυτρωτικό.

Η ειλικρίνεια προκύπτει από τη γνώση των δημιουργών και αυτό κάνει το ταξίδι του θεατή να μη σταματά μέσα σε μια παράθεση στίχων με συνοδεία μιας μουσικής που καθόρισε τις δεκαετίες του ομοερωτισμού, του φόβου του AIDS και των αλλαγών που προέκυψαν. Στη σκηνή τα οδυνηρά γίνονται αβάρη και απογειώνονται και ίπτανται μέσα από στίχους, εικόνες και με γενναιοδωρία και έμπνευση σε βάζουν σε μια κατάσταση νοητική, ανοιχτή στην κίνηση και τον μελετημένο αυτοσχεδιασμό. Συγκινητική χωρίς υπερβολές, κανένας θρηνητικός αποχαιρετισμός, κανένα συναίσθημα δεν ταράζει τον κόσμο των ερμηνευτών και τις προσηλωμένες στην εκτέλεση αφηγήσεις τους. Μέσα από μια παρέλαση αποσπασμάτων, ο Χριστιανόπουλος, ο Ασλάνογλου, ο Ανδρέας Αγγελάκης, ο Μπίστικας, ο Κοκτό, ο Παζολίνι, Η Ελιζαμπεθ Τέιλορ και η Κάθριν Χέμπτον, ο Μίσιμα και ο Γουίτμαν συναντιούνται πάνω στους Άγιους Σεβαστιανούς του Ρούμπενς, του Μποτιτσέλι του Περούτζινο, υμνώντας τη ζωή και δημιουργώντας μια διαρκή ψυχική ευωχία. Από τα αξιομνημόνευτα του καλοκαιριού αυτού.